

Jeg er helt enig i, at vi skal bruge flere faggrupper inden for behandlingen både af voksne sindslidende og af børn, og jeg så også meget gerne, at man inddrog betydelig flere socialpædagoger på de psykiatriske hospitaler, at vi virkelig bredte det ud. Det er jeg helt enig med fru Anne Baastrup i.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Det er jo en diskussion, som vi desværre har haft så tit, om hr. Bertel Haarders hærgen gennem uddannelsessystemet op gennem 1980'erne, men vi ved begge, at det tager 9 år at uddanne en speciallæge inden for psykiatri, og så er den jo ikke længere.

Det, jeg også godt kunne tænke mig, fru Tove Fergo her fra talerstolen gjorde lidt ud af, er: Hvordan forventer fru Tove Fergo, at vi skal kunne få udviklet et fælles værdigrundlag med fælles etik og mål? For ligesom jeg sagde til fru Karen J. Klint, er det jo helt, helt afgørende, at det ikke er hospitalsbehandlingsfilosofien, man bruger, men i højere grad er nogle nye udviklingsmetoder, at man i højere grad satser på den viden og den erfaring, man har inden for socialpsykiatrien, således at socialpsykiatrien får lige så stort et ord at skulle have sagt, når man skal udvikle fælles værdigrundlag.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg kan i en eller anden udstrækning godt følge fru Tove Fergo i savnet af og længslen efter boliger og også i, at det er lidt ærgerligt, at det nogle gange tager kortere tid at bevilge nogle penge til en bolig end at oprette en bolig.

Men vi lever jo i et land, hvor der skal være god tid til at planlægge. Netop boliger, der skal have et behandlingsformål, skal ud i licitation, og det skal de måske en eller to eller tre gange, for at pengene slår til. Så der går meget tid med forberedelsen og måske også for megen tid, fra at pengene er til stede, til de bliver omsat i boliger.

Modsat tror jeg egentlig også, det er vigtigt, at der går den fornødne tid, sådan at de handicappede selv, de sindslidende selv kan være med i indretningen af boligerne, så vi ikke bare bestiller et firma til at, havde jeg nær sagt, smaske nogle boliger op, som så ikke egner sig til det formål, de skal bruges til.

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Til fru Anne Baastrup: Det er et mærkeligt spørgsmål med uddannelse af psykiatere. Hvad har uddannelse af psykiatere at gøre med, at vi ikke har behandlingsboliger nok? Der skal jo ikke være psykiatere i behandlingsboligerne.

Og i øvrigt: Hvis vi dividerer psykiatere op i antallet af senge på psykiatriske afdelinger, så er det jo noget med, at der er 25 patienter til hver psykiater. Så jeg synes, det er en fuldstændig afsporing og en blanding af, hvad der er de egentlige problemer.

Problemerne er da, at man ikke har hånd i hanke med det, man beslutter, og at man ikke følger det op, man har besluttet, så man sikrer, at de svageste og mest udsatte mennesker i dette land kan få en mulighed for at komme i en behandlingsbolig, hvis det er det, de har brug for. Den mulighed er der ikke, og det er derfor, de er på de psykiatriske afdelinger, og det ved fru Anne Baastrup jo også udmærket, når vi tager rundt og besøger de psykiatriske afdelinger. Det skaber så overbelægning, det skaber for tidlige udskrivelser, det skaber forvirring, det gør, at man må bæltefiksure patienterne på gangene. Så det har overhovedet ikke spor med Bertel Haarders uddannelsespolitik at gøre, det er den regerings ansvar, der har siddet i 8 år.

Så til fru Karen J. Klint, der nævner, at det tager tid: Ja, bevares. Det tager tid, og jeg synes da også, man skal inddrage brugerne af sådan nogle boliger så meget som overhovedet muligt. Det tror jeg bare ikke sker, for i de samme rapporter står der jo et afsnit om visitationen, så man kan jo ikke engang visitere sig selv. Man kan ikke engang få lov til selv at vælge, hvor man vil bo. Det er et fait accompli. Der er nogle boliger, og når man endelig kan få en af dem, må man tage den eller lade være. Så det er en søgt undskyldning.

I 1996 blev disse penge bevilget. Vi skriver 2001. Det er 5 år siden. Der er kommet 250 boliger ud af det. Resten er støttecentre til mennesker, der i forvejen havde en bolig.

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Må jeg godt starte med at sige, at jeg synes den tone, som fru Tove Fergo anlægger, ikke er den virkelighed, jeg oplever, når jeg har fornøjelsen af at være ude i landet og være med til at åbne et nyt værested, når jeg tager ud i amtskommunerne og møder både politikere, embedsmænd, støttepersoner til sindslidende og også dem selv